

Bendes Rita**Whitmaniada Groruddalensia**

A völgyet éneklek

– nem a tömbházakat, a raktár- s gyárépületeket,
utak hálóját, síneket, bár meglehet, ők is dalba illenének –
hanem magát a völgyet,

dalom a számtalan fát dicséri: a fehér nyírfatörzseket, melyeken felragyog
a napfény,

vagy palást lesz a köd,

a nyírfalombot, mely zsenge zöldről érett nyár zöldre, s őszaranyra vált,
nyírfalombot, mely hullámszik, susog, majd pörögve hull alá;

az égereket, melyek híven követik a kanyargó Alnát – sötét rajzolatként,
a párát, mely szemmagasságban lebeg a víz fölött,
s amelyet nem tudtam lencsevégre kapni.

A bükköket éneklek Hellerudásenen, melyek egy sötétkék-bézs-szürke novem-
beri szivárvány egyik sávját adták,

s jobboldalt a foghíjat a fák közt, ahogy a vonatról láttam.

A tölgyeket éneklek Grorud állomásnál, kinyújtott karjukat, melyek felosztják a
hajnalt:

fasort alkottak valaha, az állomás fénykorában,

most kerítés mögött állnak, fenségesen, más világba illőn.

Az Alna-tavat éneklek: az üzemek közt hirtelen feltűnő szépséget, nyugalmat és
csöndet,

a sziklás hegyoldalt, s a víz tükreben önmagát csodáló fenyőfát,

a sok vadkacsát, sirályt, amelyek vissza-visszatérnek,

akár a fecskék, melyek itt isznak nyaranta,

az íriszeket, a nefelejcs-szőnyeget, a nádat, mely elrejt kiskacsát,

hal- és békafiat,

a köveket, melyek terelik a sodrást, s melyektől hol hangosabb, hol

halkabb

a csobogás, míg el nem tűnik a víz az út alatt.

Emlékszem a két kőrésre a grorudi temető felé, az egyik harminc méteres volt,
ott álltak a keresztútnál, meglágyult tőlük a téli fény,

de múlt ősszel kivágták őket – a svéd favágó szerint rádőltek volna

a házra –

csakhogy láttam a törzseket, hatalmasan, hibátlanul, semmi kór

nem rágta őket,

s azt gondoltam: barbárok, Yggdrasil-t vágták ki, az ős-világfát,
melyet a bölcsesség forrása táplált,

s jól leplezett örömmel néztem, hogyan pattant vissza a fejsze a

kisebbik törzsről,

mintha fémről pattant volna –
 bár legszívesebben megsirattam volna a két fát.
A temetőt éneklek, a napfényt, mely éppúgy meglágyul itt, mint az árnyak,
 a madarakat az ösvények menti fákon, bokrokon: dalolnak éltetőn,
rebbennek riadtan,
 és a sírkövek lélek-verebeit, a mécseket, melyek halványan, de
égnek egész éjjel,
a rózsaszín grorudgránitból emelt templomot, az erős várat, a szépen hangzót,
 ahol az éneklő, imádkozó olyan kevés,
 a templomfalak a közeli sziklafalakat idézik, rendezetten,
 sziklákat, melyek nyírfát, fenyőt nevelnek maroknyi földön is.
A kilátást éneklek a templomfaltól, a lakótelepek, üzemek vízszintes sávjait:
 sivatag volna itt, ha nem foglalná vissza a foghíjakat az erdő,
 s nem töltené meg őket játékkal és színnel...
Volna még bőven miről énekelnem... – időt kérek, időt
 hadd ismerjem meg lépésről lépésre új otthonom.

Donát László Levente: Részlet az Óvárosból nr.2
(a kísértetpincében)
olaj vásznon, 25x30 cm, 2006